

та, която бѣ са свила въ копринявата си дреха до която допираше облеклото на инквизитора.

— Толкось ли прочее ма мразишь! приложи той.

— Милосердіе, Владыко светый, смли са за мене, извика дѣвцата, като ключваше рѣцѣ, отдай ми баша ми, върни ми свободата. Умолявамъ та во име Божіе, на което са кланямъ, во името на великыя онзи мѣченикъ, който умрѣ на кръста, за да ны искупи.

— О! ако да щѣше ты! послѣдова Арбуезъ като я гледаше страстно.

Долора истрѣпна и приблиди; тя си припомниаше сцената, която преди нѣколко мѣсеца бѣ са случила въ нейната стапчка у дома ѝ; и сега тя са намѣрваше во властѣта на инквизитора!

Жозе чуваше отвѣнъ сичкыя този разговоръ, и той самъ са оплаши за Долора; но когато той имаше ухото си опрѣно на ключевата дупка за да слуша по ѣсно, вратата са помръднѣхъ на вѣтрѣ, и той са дръпна за да са не отвори тя повече, и много са зарадва за туй открытіе. Инквизиторътъ послѣдова приказката си като са стараше да бѣде спокоенъ, ако и да пламтѣше отъ страстѣта си.

— Кой ти каза, чадо мое, че азъ не дѣйствовахъ тѣй срѣщо тебе за да та завърна на истината вѣра, отъ която ты бѣ са отдалечила, и послѣ да употребѣмъ милосердіето и снисхожденіето на добъръ пастъръ? Разумѣй слѣдователно колко ми си драга, и че никакъ нещѣ да та повредѣмъ.

Нечувствително почти едно движеніе на устнытъ ѝ бѣ единичкыйтъ отговоръ на дѣщерята на управителя.

— Долора! послѣдова доминиканецътъ, ты не можешъ да разумѣешъ колко тежко и трудно е дѣлото, косто ни налага Богъ да управлямы человекытъ и да ги водимъ въ правыя пѣтъ. Често нашата ревность навлича върху насъ у-